

fig, som stadig forekomme i Forbindelse med Sæns Ole Peterfen, er den gamle Fange Ekmann, som er kommen ind i Tugthuset, efter at han, som vi jo have hørt, for en Snes Aar siden havde forgivet sin Kone; da blev han dømt fra Livet, men derefter benaadet med livsvarigt Tugthusarbejde. Denne Fange stod i meget intim Forbindelse navnlig med Præstekonen i Anstalten, og denne Præstekone fortæller følgende i Forhørene: Hun siger, at hun gjerne vilde nævne alle de forskjellige Gjenstande, hun saaledes havde faaet af Fangen Ekmann, men at hun ikke var fuldstændig istand til at kunne huske alle de Gjenstande, hun havde faaet. Hun siger, at hun bl. A. af Ekmann har faaet 4 Duge, 40 Aen Lærred, 1 stort Skjort, nogle smaa Børneklokker, 2 hvide Bomuldsfjorter, et Par røde Børnebenklæder, en graa Vest, 2 smaa sorte Veste, 15 Haandklæder, der ere stribeede; hun siger videre, at hun og hendes Moder have faaet af ham Vølster, som hun antog, at Ekmann havde kjøbt, og dette Vølster har hun for største Delen benyttet til Dyner og Rudevaar, og Resten har hun endnu. Af Møbler har hun modtaget af Ekmann et lille Bord, 4 Blomstertativer, den saa ofte omtalte Hængelampe, 4 Børnekommoder; men hun siger samtidig, at hun, da hun kom, havde nogle Paskasser, og at disse Paskasser vistnok ere benyttede dertil. Saa siger hun videre i Forhørene, at da saa Tugthusagen kom op, kom hun i Tanker om, at det maaske kunde blive galt for hende, fordi hun havde modtaget disse omtalte Ting i god Tro, og da saa, siger hun videre i samme Forhør, Sagen kom op, snakkede hun med Ekmann derom, og saa bleve de enige om at fortie, hvad der her var passeret, altsaa at og hvad hun havde modtaget af Ekmann. Naar vi saa gaa videre, bliver naturligvis Fangen Ekmann indkaldt og forhørt, og det er netop denne Ekmann, som Ministeren beraabte sig paa for; det er ganske heldigt at træffe den samme Mand, som kan staa til Troende, naar det passer i Ministerens Kram; han siger nu, at baade Præstekonen og Moderen stadig ansporede ham til at skaffe flere Ting; han har aldrig omtalt, siger han, at disse Ting for største Delen vare ulovlig erhvervede, men paa den anden Side heller ikke jagt, at han har kjøbt dem. Nu forekommer det mig ganske underligt, at naar der foreligger et Forhør, hvori der er slike Ting som her, Ministeren saa i det Mindste ikke har fundet Anledning til nærmere at undersøge, hvordan det egentlig hænger sammen med Præstekonen og Ekmann. Det forekommer mig be-

synderligt, at han ikke har ladet hende som saa mange Andre arrestere og ladet hendes Sag yderligere undersøge. Som Sagen foreligger her, har jeg i alt Fald foreløbig givet fuldgjældigt Bevis paa, at Ministeren ikke har gjort sin Pligt, naar han har læst disse Forhør og ikke har gjort videre der- ved, men har ladet Præstekonen helt slippe. Det er saaledes, som det blev udtalt af den ærede Ordfører igaar, vi kunde ikke sige eller paastaa, at her er handlet partift, men det kan i alt Fald faae et Skjær af, at der er taget mere Hensyn til de Overordnede og de Embedsmænd, der have været indviklede i denne Skandalesag, end til de Underordnede og Tugthusfangerne. Vel kan det være rigtigt, som den høitærede Minister siger, at det kun fra en almindelig Lægmandsbe- tragning kan se mærkeligt ud, naar nogle af disse Tugthusfanger ere dømt saa haardt, medens Mange af de Andre, som have været Opsynsbetjente og forsynet sig, ikke ere dømt saa haardt, men at dette ikke er saa underligt, da Sagen er den, at Fangerne have været straffede flere Gange før. Men Sagen er da virkelig ogsaa den, at Fangerne kom til dette Tugthus for at udsjone deres Straf og ikke til et Universitet, hvor de skulde lære at stjæle, og naar saa Op- synspersonalet næsten drev dem til at stjæle, saa forekommer det mig, at det er ganske under- ligt, at de ere blevne straffede saa haardt, naar de ere blevne fristede saa haardt, naar disse Vanethye — for at bruge Ministerens eget Ord — fristedes af Personalet til at stjæle, medens dog dette netop skulde værne dem derimod. Dette forekommer mig at være en stor Undskyldning for dem. Vi faae et andet Sted i Forhørene Bevis for Noget, der er temmelig graverende for Inspektør Mazanti. Den ærede Ordfører omtalte det igaar, og jeg skal nu oplæse nogle saa Linier, bare 4—5 Linier af Forhørene for at supplere den Antydning, som Ordføreren kom med. Der var nemlig en Fange paa Anstalten, der hed Simmonds, der henvendte sig til Værkmester Hunger og beklagede sig over, at de vilde liste ham til at stjæle, og han ikke kunde være i Fred, og at han var meget kjed der- over; men der blev selvfølgelig ikke taget Hensyn dertil; Hunger var Værkmester for den Afdeling, han var paa. Han henvendte sig da til Inspektøren og bad om at blive forsat til en anden Afdeling, da han ikke ønskede at mistantes; men saa siger Inspek- tøren: Berolige Dem i den Henseende. Han blev da, og han erfarede efterhaanden, at Thyveri var Noget, som var sædvanligt. Dette Vidne melder altsaa, at Inspektøren har haaret sig saaledes ad overfor ham.